הקומץ רבה פרק שלישי מנחות יט.

מסורת הש"ס

מקרא. [1] הכהן נדרש לפניו לוילך: **ולאחריו.** וקמן מסס [2] [3]באצבעו: **ולקח.** ולקח (קבלת) הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנות וגו': **אלא בימין.** דכל מקום שנאמר אצבע וכהונה אינה אלא ימין [געיל י.]: [4] **נתינה.** מתנת הקרן דמזבח: **וכי נאמרה יד** [5]. כלומר וכי נאמרה אצבע בולקח והלא בונתן הוא אמור [6] [7]: **וי"ו.** דיוביאה מוסיף על ענין ראשון. [8] [9]וכ"מ וי"ו דונתן נמי יהא] מלמד קבלה מנתינה תריץ ליכא למימר הכי דאי [10] כתיב ונתן באצבעו הוי גמירא ולקח מונתן בוי"ו מוסיף על ענין ראשון אבל השתא באצבעו הפסיק הענין: **ואי"א מה סמיכה** [11]. [12] לר"ש פרץ וסמך ידו על ראש קרבנו אלמא סמיכה בבעלים אף זריקה בבעלים ולא בא] בעינן בבעלים דכהן זורק: **אפשר.** שחיטה [13]: **לא אפשר.** זריקה בבעלים דכתיב [ויקרא ח] וזרקו בני אהרן: **נזיר.** כתיב ביה זאת תורת הנזיר אשר ידור (במדבר ו): **סנופה בנזיר.** דכתיב [שם] ונתן על כפי הנזיר [1] לעכב משום דכתיב תורת ואע"ג דלא מעכבא בעלמא כדאמרינן [2] דמר' יומא [3] כשמעתא קמייתא שם] דמר' יומא [4] ד"ה.) שאם עשאה לתנופה שירי מלוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר וכפר: **כן יעשה.** על תורת נזרו: **תודה.** כתיב בה חלת תורת נזרו דכתיב הבלמים וגו' [5] **ד' מינין.** ממן חלות ורקיק [6] וכרוכה בפרק התודה (לקמן דף עז.): **שלמיו.** על זבח תודת שלמיו לרבות שלמי נזיר לעשרה קנין ירושלמיות ולרביעית שמן [7] בתודה [8] (כפ' התודה): **ארבעה שבמנורע.** עץ ארז ושני תולעת ואזוב ופרים: **פסיה.** משמע עיכוב: **יוה"כ.** כתיב והיתה לכם לחקת עולם בחדש השביעי וגו' בתחרי מותה [9]: **שאר קרבנות כתיב בהו תורה.** זאת התורה לעולה ולמנחה וגו' (ויקרא ז): **ולא מעכבי.** [10] דאמר כש"ק (לעיל ד' ד.) בחשם הוא עצמו שלא הוקטרו לימוריו כשר ובמנחה [11] כתיב וזאת תורת המנחה הקרב וגו' (ויקרא ו) **דהייגו הנשה ותנן לא הגיס כשר: הא תורה ותוקה קאמר.** [12] משמע תרוייהו מ' הדדי שקולין: **מנחה כתיבא תוקה.** כל זכר בבני אהרן אלא לר"ש דמפיק (בהן) מריר מוסיף ריציקות ובלילות (בני כהן) ואע"ג דסברא הוא דלא בעי כהן כי אם בד' עבודות והאי לאו מד' עבודות הוא ואפי' הכי מפיק מרא"ר כהן ואר"כ סבר יוחר ר"ו מוסיף מכל איגך תנאי ופריך משום הכי לר"ש דוקא דליכא שחיטה כזר פסולה. תר"ה: ובתוס' אחרות תירצי דלא פריך בעלמא דהכא פריך (ממילא) [מילין] דכהן ממילא דכהן: [13] שאני התם דכתיב מגרשה ומשמנה. אבל פסלותה לא דרש הבא ראצטריך שאם תיסר הסולת שהוא פסול. [1] מקרא הכהנים: [2] וקמץ משם הס"ד ומה"ד באצבעו ולקח. קבלה ולקח הכהן פרס: [3] אמור: הס"ד ומה"ד מקרא נדרש לפניו ולאחריו פליגי. דה"ק סבר אצבעו נדרש לפניו ללקח ולאחריו לונתן ור"ש סבר אין נדרש לפניו: [4] ראשון. דלמדו עליון דיציקה מתחתון דקמיצה ראי קשיא ונתן אפאי לא קאמר ר"ו מוסיף על ענין ראשון דלמד קבלה מנתינה והשאר נמתק: [5] ראי. הוה כתיב ונתן באצבעו ודאי הוי נמיר: [6] ואי לרש ר"ו דהקריבו מוסיף על ענין ראשון נימא נמי שחיטה בזר פסולה. הס"ד ומה"ד סמיכה בזר דכתיב וסמך ידו על ראש קרבנו אלמא סמיכה בבעלים הס"ד ומה"ד אף שחיטה בבעלי' ולא באחר הס"ד: [7] לא בעיא בעלים דכהן זורק דכתיב הזרקו בני אהרן: [8] אפשר שחיטה בבעלים הס"ד ואח"כ מה"ד

[9] [שבת לב: הש"ס], [10] [ובהיט מד. ע"ש], [11] שם ע"ש, [12] [שם], [13] רש"ש מ"ו, [1] [ברכות לא: הש"ס], [2] לקמן פז. סוטה ז: יומא מו. קפ: הוריות ז: זבחים לח. תמורה כח: ד"ה: מדם ל:, [3] מיר מו., [4] לקמן מ., [5] לקמן מ. עח., [6] [לקמן מ.], [7] שם, [8] לקמן מ., [9] נר ל"ק ל"ל ד"ה בתנאו ולקח ולקח ו ר קבלת הכהן מדם המשלמת הס"ד ומה"ה ד"ה בתנאו ונתן ו ר מתינה תמנת הקרן דמזבח דכתיב ונתן על קרנות. [10] נקבלה מלמד כי תמוד ופלן מקבלת מדם למטי. ל"ק. [11] [ש"ק], [12] נבעלים דכתיב וסמך מי' ולא כאחר הס"ד ומה"ה ד"ה [13] בעינן בעלים דכהן זורק. ל"ק, [1] ובקיקים. ל"ק, [2] כתותה. ל"ק, [3] [ויקרא מז], [4] יתלגה. ל"ק, [5] [דוקא הס"ד. ל"ק, [6] ומלוי. ל"ק, [7] ל"ק, [8] ונם. [9] ל"ק [ובהיא ר"ל דדמי לתקום מי ולא דמי לתתנה כו'. [10] אחד דוכתא קמי. ל"ק, [11] [ויחמת נב.], [1] ל"ל דבשביה דקבל משמע דקמי מלוקה מ"מ סבר מ"ק דקמי נם אינתן משום כו', [2] [ע"ש תוס' ד"ה אורן], [3] [לקמן נב.].

הגהות הב"ח

(א) נמ' לרבנים מינים שבתורה מעכבין: (ב) רש"י ד"ה נמינה ל"ל קודם ד"ה אלא מינין: (ג) ד"ה ומי נאמרה יד וכו' הוא אמור ומקרא אין נדרש לפניו הס"ד: (ד) ד"ה ו דוכיביה וכו' ומלמד קבלה מנתינה שלא תהא אלא בימין מרץ ליכא: (ה) ד"ה ולי מה סמיכה דכתיב וסמך ידו: (ו) ד"ה מנופה בנזיר וכו' כלומרינן קמייתא דמר' יומא דמסכת זבחים ולקמן דף צב שם עשאה:

גליון הש"ם

נמ' אף שחיטה בבעלים. עי' לקמן דף נ: ע"ש תוד"ה לפי:

שיטה מקובצת

[1] מחיבות ולקח עד חיבות המזבח נמתק: [2] נאמרה יד בקבלה הואיל ולא נאמרה יד: [3] מחיבות ור"ש עד אין נדרש נמתק: [4] אלא מינתה ושחט את בן הבקר כו' חיבת דכתיב נמתק וא"ת אמאי לא פריך הכי לר"ע דשמעינן ליה דפרק איהו מקומן (דף סח ע"א) ר"ו מוסיף על ענין ראשון וכן הרבה אחרים ר"ל דלא פריך אלא לר"ש דמפיק (בהן) מריר מוסיף ריציקות ובלילות (בני כהן) ואע"ג דסברא הוא דלא בעי כהן כי אם בד' עבודות והאי לאו מד' עבודות הוא ואפי' הכי מפיק מרא"ר כהן וא"כ סבר יוחר ר"ו מוסיף מכל איגך תנאי ופריך משום הכי לר"ש דוקא דליכא שחיטה בזר פסולה. תר"ה: ובתוס' אחרות תירצי דלא פריך בעלמא דהכא פריך (ממילא) [מילין] דכהן ממילא דכהן: [5] שאני התם דכתיב מגרשה ומשמנה. אבל פסלותה לא דרש הבא ראצטריך שאם תיסר הסולת שהוא פסול. [1] מקרא הכהנים: [2] וקמץ משם הס"ד ומה"ד באצבעו ולקח. קבלה ולקח הכהן פרס: [3] אמור: הס"ד ומה"ד מקרא נדרש לפניו ולאחריו פליגי. דה"ק סבר אצבעו נדרש לפניו ללקח ולאחריו לונתן ור"ש סבר אין נדרש לפניו: [4] ראשון. דלמדו עליון דיציקה מתחתון דקמיצה ראי קשיא ונתן אפאי לא קאמר ר"ו מוסיף על ענין ראשון דלמד קבלה מנתינה והשאר נמתק: [5] ראי. הוה כתיב ונתן באצבעו ודאי הוי נמיר: [6] ואי לרש ר"ו דהקריבו מוסיף על ענין ראשון נימא נמי שחיטה בזר פסולה. הס"ד ומה"ד סמיכה בזר דכתיב וסמך ידו על ראש קרבנו אלמא סמיכה בבעלים הס"ד ומה"ד אף שחיטה בבעלי' ולא באחר הס"ד: [7] לא בעיא בעלים דכהן זורק דכתיב הזרקו בני אהרן: [8] אפשר שחיטה בבעלים הס"ד ואח"כ מה"ד

מקרא נדרש לפניו ולאחריו קא מיפלגי. ומ"ש מנלן דבהני פליגי דילמא טעמא דרבנן כדתניא בפ"ק (לעיל דף י.) ופרק שני דזבחים (דף כד:) דכל מקום שנאמר אצבע לו כהונה אינו אלא ימין ור"ש בעי תרתי ור"ל דלשון הבריתא משמע משום דקלא עליה באצבעו דקתני באצבע ולקח והא דלא מפרש רבנן טעמייהו מדכתיב הכהן משום דאיצטריך הכהן בסיכוה ומע"ג דנפ' שני דזבחים (דף כד:) קאמר אליבא דר"ש ומלא הכהן ל"ל ומשני הכהן בסיכוה הוא הדין לרבנן מיצטריך נמי מלא עטר עד לבסוף דמקשי לר"ש ומשני ליה והוא הדין לרבנן ומ"מ בנפ' דזבחים (ב"מ דף לה. ופס) פליגי תנאי במקבל מדם לפני פניו ופריך תנן הסופג את הפרה כו' [1] והא שומר חנם דלפני פניו לא קתני וליטעמיך שומר שכר דלפניו מי קתני מאי קושיא ליטמא דהכהן משנה ר"ש היא דקסבר הכא ובפ' ב' דזבחים (דף כד:) דמקבל מדם לאחריו ולא לפניו וי"ל דהתם [2] [טעמא] דר"ש משום דוי"ו מוסיף על ענין ראשון כדאמרינן הכא גבי והכיאה ומ"מ אמאי לא אמרינן הכא דקאי אתרוייהו כמו מתנה ואכלה ומכור בפ' כל שעה (פסחים דף כא:) ובפ' כל הבשר (חולין ד' קיד.) ובפ"ק דמקבת ע"ז (ד' כ.) וגבי כשר ומרבית בפ' איזהו נשך (ב"מ דף פא. בא) [3] דלא דמי לתקוס והדרת בפ"ק דקדושין (דף לב:) ומיהו לא דמי לתתנה ואכלה דתרי מילי ניטהו אבל הכא חדא מילתא דבאצבעו [4] חדא קאי דמי האי גוונא מחלקין [5] אה' מקרבות דאין לסה הכרע שאם מחר משוקדים אדור וקם וכי תימא באצבעו נמי לא יהיה לו הכרע ויש לחלק [6] משום דאמסכתן ונתת על קרנות המזבח באצבעך דאמרינן בפ' ב' דזבחים (ד' כד:) ואיך עיון במסכת תענית (ד' עו [7].) דכתיב אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה דאמרינן לצדיקים לאורה ולישרים לשמחה ולא אמרינן דקיימי אתרוייהו כמו מתנה ואכלה: **אלא** ה"ת דר"ש וחביאה וי"ו מוסיף על ענין ראשון. אפילו לא ידרוש ר"ש [8] לפניו ולאחריו וי"ו מוסיף דרש ונכי ולקח ונתן לא אמרינן וי"ו מוסיף למילף קבלה מנתינה בימין כדפי' בקונטרס דבאצבעו מפסיק בין ולקח לונתן דה"ל למכתב ולקח הכהן ונתן מן הדם באצבעו ומ"מ בפ' ב' דזבחים (ד' כד:) דמ"ל מלעזר בן שמוע כל מקום שנאמר אצבע נתינה שינה בנתינה פסול בקבלה כשר והיכן נאמרה אצבע בנתינה דכתיב ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח באצבעך וקסבר מקבל מדם לפניו ולא לפני פניו ולאחריו ליטמא וי"ו מוסיף על ענין ראשון ומשמע ר"מ בר ר"ש ליה ליה וי"ו מוסיף על ענין ראשון מ"ש לא דרש וי"ו מוסיף כדי לדרוש המקבל לפני פניו: **גלי** רחמנא גבי פרו של אהרן כו'. משמע הכא דלר"ש שחיטה פרו בזר פסולה ואף ע"ג דמסקינן בפרק קמא דזבחים (דף יד.) לר"ש שחיטה לאו עבודה היא ל"ק מידי כדפי' בפ"ק (לעיל ד' ה.): **ואמר** רב תנופה מעכבא בנזיר.[1] ממתני' הוה מצי לאקשויי דתנן (לקמן ד' מ.) ב' מינין שבנזיר מעכבין זה את זה אלא ניחא ליה לאקשויי דרב אדרב מ"מ משום דאפילו תנופה שהיא שירי מלוה [2] בשאר קרבנות מעכבא נמיר: **ואמר** מר שלמיו לרבות שלמי נזיר. לקמן איתא בפ' התודה (ד' עח.): **תורה** בעיא חוקה וחוקה לא בעיא תורה. אומר ר"מ דכל מקום דאמרי' חוקה עיכובא לא משמעותא אלא מג"ש יליפינן לה ברים פרק ב' דזבחים (ד' יח. ופס) דאמרי' אשמן מחוסר נגדים פירוש דאם עבד חילל שחוטי יין מגלן אתיא חוקה חוקה ממחוסר נגדים דמעבב כדליף אף שחוטי יין לעבב ואם ממשמעותא הוא ל"ל למילף ג"ש ומיהו מעיקרא ודאי הוה בעי למימר בשמעתא ממשמעותא דהוה בעי תורה וחוקה:

חוקה לא בעיא תורה. ומ"ת ותורה למאי אתא דכה"ג פריך בפ"ק (לעיל ד' י.) גבי אצבע לא בעיא כהונה דפריך אלא כהן ל"ל וי"ל דתורה אתא לשוס דרשה: **ושאני** התם דאמר קרא מגרשה ומשמנה. פירש בקונטרס דמצי למיכתב מגרש ומשמן וכתב מגרשה ומשמנה שמע מינה הכי אמר רחמנא מגרשה שלם שאם מיסר כל שהוא פסול ומשמן דאמר שמואל גרש ומשמן

מעכבין זה את זה הסדרין והבזיכין מעכבין זה את זה אלא כל היכא דכתיבא אאכילה אכולא מילתא כתיבא שאני התם [1] דאמר קרא [2] מגרשה ומשמנה גרש

הכהנים [3] מקרא נדרש לפניו ולאחריו וסבר ר"ש מקרא נדרש לפניו ולאחריו והתניא [4] ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנות המזבח באצבעו ולקח [5] מלמד שלא תהא קבלה אלא בימין באצבעו ונתן מלמד שלא תהא נתינה אלא בימין אר"ש וכי [6] נאמר יד בקבלה הואיל ולא נאמר יד בקבלה קיבל בשמאל כשר ואמר [7] אביי במקרא נדרש לפניו ולאחריו קא מיפלגי [8] (ור"ש סבר לאחריו נדרש ולפניו אין נדרש) אלא ה"ת דר"ש והביאה וי"ו מוסיף על ענין ראשון וסבר ר"ש וי"ו מוסיף על ענין ראשון [9] אלא מעתה דכתיב [10] ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם [11] [12]מקבלה ואילך מצות כהונה מלמד על שחיטה שבשירה בזר אי לר"ש וי"ו מוסיף על ענין ראשון שחיטה ה"נ בזר תהא פסולה שאני התם דאמר קרא וסמך ושחט מה סמיכה בזרים אף שחיטה בזרים אי מה סמיכה בבעלים [13] אף שחיטה בבעלים ההוא לא מצית אמרת ק"ו ומה זריקה דעיקר כפרה לא בעיא בעלים שחיטה דלאו עיקר כפרה לא כ"ש וכי תימא [1] אין דנין אפשר משאי אפשר גלי רחמנא ביוה"כ [2] ושחט את פר החטאת אשר לו מכלל דשחיטה בעלמא לא בעינן בעלים אמר רב כל מקום שנאמר תורה וחוקה אינו אלא לעכב קא ס"ד תרתי בעיא כדכתיב [3] זאת חוקת התורה (סימן נת"ץ יקמ"ל) והרי נזיר דלא כתיבא ביה אלא תורה ואמר רב [4]בתנופה בנזיר מעכבא שאני התם כיון דכתיב כן יעשה כמאן דכתיבא בהו חוקה דמי הרי תורה דלא כתיבא ביה אלא תורה ותנן [5]ארבעה [6] שבתודה מעכבין זה את זה שאני תודה דאיתקש לנזיר דכתיב [7]על זבח תודת שלמיו [8]ואמר מר שלמיו לרבות שלמי נזיר והרי מצורע דלא כתיב ביה אלא תורה ותנן [9]ארבעה מינין שבמצורע מעכבין זה את זה שאני התם כיון דכתיב [10]זאת תהיה תורת המצורע כמאן דכתיב ביה חוקה דמי והרי יוה"כ דלא כתיב ביה אלא חוקה ותנן [11]שני שעירי יוה"כ מעכבין זה את זה אלא או תורה או חוקה והרי שאר קרבנות דכתיב בהו תורה ולא מעכבי תורה בעיא חוקה וחוקה לא בעיא תורה והא תורה וחוקה קא אמר ה"ק אף על גב דכתיב תורה אי כתיבא חוקה אין ואי לא לא והרי מנחה דכתיב בה חוקה ואמר רב כל מקום שהחזיר הכתוב בתורת מנחה אינו אלא לעכב החזיר אין לא החזיר לא שאני התם דכי כתיבא חוקה אאכילה כתיבא והרי לחם הפנים דכי כתיבא חוקה אאכילה כתיבא [12]ותנן שני סדרים מעכבין זה את זה שני בזיכין

[1] [מס' ס"ש מהלכות ביאת המקדש הלכה 1 ס"ה מהלכות מעה"ק הלכה ט]. [2] ה ב מ"י ס"ש מה"ל מירמה סל"ה ופלן הלכה ממותו:

תורה אור השלם

1. וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדַּם הַחַטָּאת בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל קַרְנוֹת מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת כָּל דָּמוֹ יִשְׁפֹּךְ אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא ד לד
2. וְשָׁחַט אֵת בֶּן הַבָּקָר לִפְנֵי יְיָ וְהִקְרִיבוּ בְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַדָּם וְזָרְקוּ אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב אֲשֶׁר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ויקרא א ה
3. וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ וְכִפֶּר בְּעַדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וְשָׁחַט אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ:
ויקרא טז יא
4. זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ לֵאמֹר דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ פָרָה אֲדֻמָּה תְמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֹל: במדבר יט ב
5. עַל חַלֹּת לֶחֶם חָמֵץ יַקְרִיב קָרְבָּנוֹ עַל זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמָיו:
ויקרא ז יג
6. זֹאת תּוֹרַת הַמִּנְחָה הַמֻּקְרָבָת בָּנֶיהָ לְפָנֵי יְיָ אֶל פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא ב ד
7. וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת אַזְכָּרָתָהּ מִנְּחָה וּמִשְׁמַנָּהּ עַל כָּל לְבֹנָתָהּ אֲשֶׁה לַיְיָ:
ויקרא ב טז

מוסף רש"י

באצבעו ולקח וכו' באצבעו ונתן. דכתיב ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנות מזבח העולה כן קבלה לויה ולמדו אל לפניו ולאחריו ולמד שלא יהו אלא לפניו כדאמרינן בפרק איהו מקומן (דף סח ע"א) ר"ו מוסיף על ענין ראשון וכן הרבה אחרים ר"ל דלא פריך אלא לר"ש דמפיק (בהן) מריר מוסיף ריציקות ובלילות (בני כהן) ואע"ג דסברא הוא דלא בעי כהן כי אם בד' עבודות והאי לאו מד' עבודות הוא ואפי' הכי מפיק מרא"ר כהן ואר"כ סבר יוחר ר"ו מוסיף מכל איגך תנאי ופריך משום הכי לר"ש דוקא דליכא שחיטה בזר פסולה. תר"ה: ובתוס' אחרות תירצי דלא פריך בעלמא דהכא פריך (ממילא) [מילין] דכהן ממילא דכהן: [5] שאני התם דכתיב מגרשה ומשמנה. אבל פסלותה לא דרש הבא ראצטריך שאם תיסר הסולת שהוא פסול. [1] מקרא הכהנים: [2] וקמץ משם הס"ד ומה"ד באצבעו ולקח. קבלה ולקח הכהן פרס: [3] אמור: הס"ד ומה"ד מקרא נדרש לפניו ולאחריו פליגי. דה"ק סבר אצבעו נדרש לפניו ללקח ולאחריו לונתן ור"ש סבר אין נדרש לפניו: [4] ראשון. דלמדו עליון דיציקה מתחתון דקמיצה ראי קשיא ונתן אפאי לא קאמר ר"ו מוסיף על ענין ראשון דלמד קבלה מנתינה והשאר נמתק: [5] ראי. הוה כתיב ונתן באצבעו ודאי הוי נמיר: [6] ואי לרש ר"ו דהקריבו מוסיף על ענין ראשון נימא נמי שחיטה בזר פסולה. הס"ד ומה"ד סמיכה בזר דכתיב וסמך ידו על ראש קרבנו אלמא סמיכה בבעלים הס"ד ומה"ד אף שחיטה בבעלי' ולא באחר הס"ד: [7] לא בעיא בעלים דכהן זורק דכתיב הזרקו בני אהרן: [8] אפשר שחיטה בבעלים הס"ד ואח"כ מה"ד מעכבא. משום

עין משפט נר מצוה

א) [מס' ס"ש מהלכות ביאת המקדש הלכה 1 ס"ה מהלכות מעה"ק הלכה ט]. [2] ה ב מ"י ס"ש מה"ל מירמה סל"ה ופלן הלכה ממותו:

[1] [ומלקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנות המזבח העולה כן קבלה לויה ולמדו אל לפניו ולאחריו אלא לפניו ולאחריו נאמר שלא יהו אלא לפניו כדאמרינן בפרק איהו מקומן (דף סח ע"א) ר"ו מוסיף על ענין ראשון וכן הרבה אחרים ר"ל דלא פריך אלא לר"ש דמפיק (בהן) מריר מוסיף ריציקות ובלילות (בני כהן) ואע"ג דסברא הוא דלא בעי כהן כי אם בד' עבודות והאי לאו מד' עבודות הוא ואפי' הכי מפיק מרא"ר כהן ואר"כ סבר יוחר ר"ו מוסיף מכל איגך תנאי ופריך משום הכי לר"ש דוקא דליכא שחיטה בזר פסולה. תר"ה: ובתוס' אחרות תירצי דלא פריך בעלמא דהכא פריך (ממילא) [מילין] דכהן ממילא דכהן: [2] שאני התם דכתיב מגרשה ומשמנה. אבל פסלותה לא דרש הבא ראצטריך שאם תיסר הסולת שהוא פסול. [1] מקרא הכהנים: [2] וקמץ משם הס"ד ומה"ד באצבעו ולקח. קבלה ולקח הכהן פרס: [3] אמור: הס"ד ומה"ד מקרא נדרש לפניו ולאחריו פליגי. דה"ק סבר אצבעו נדרש לפניו ללקח ולאחריו לונתן ור"ש סבר אין נדרש לפניו: [4] ראשון. דלמדו עליון דיציקה מתחתון דקמיצה ראי קשיא ונתן אפאי לא קאמר ר"ו מוסיף על ענין ראשון דלמד קבלה מנתינה והשאר נמתק: [5] ראי. הוה כתיב ונתן באצבעו ודאי הוי נמיר: [6] ואי לרש ר"ו דהקריבו מוסיף על ענין ראשון נימא נמי שחיטה בזר פסולה. הס"ד ומה"ד סמיכה בזר דכתיב וסמך ידו על ראש קרבנו אלמא סמיכה בבעלים הס"ד ומה"ד אף שחיטה בבעלי' ולא באחר הס"ד: [7] לא בעיא בעלים דכהן זורק דכתיב הזרקו בני אהרן: [8] אפשר שחיטה בבעלים הס"ד ואח"כ מה"ד מעכבא. משום

[1] נמלא לפ"ל סטיר וגו' הנמיר הס"ד ומה"ד מה"ד מעכבא. משום

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com